

Vēžu audzēšanā –
kā pa celmiem.

2. lpp.

Svaigo zivju
tirgū maz.

3. lpp.

Fotokonkurss
Mans loms.

4. lpp.

Mūsu līdaciņas augs pie Likteņdārza

Zinātniskā institūta *BIOR* zivaudzētavas Tome Pelču filiāles darbinieki uz Koknesi aizveduši un Daugavas ūdeņos izlaiduši 16 tūkstošus līdaku mazuļu.

Pelčos izaudzēto līdaku mazuļi Daugavā ielaisti iepretim Likteņdārzam Kokneses pagastā. Tā izpildīts šīs vasaras zivju pavairošanas plāns, plašie ūdeņi papildināti ar saimnieciski vērtīgu sugu, kurai, augot lielā biezībā, ir tieksme citus iznīcināt.

Filiāles vadītājs Valdis Plaudis stāsta, ka tas darīts ikgadējā zivju resursu pavairošanas valsts programmā, ko īsteno *Tome*. Pēc šī plāna filiāles izaudzē noteiktu daudzumu dažādu zivju sugu kāpuru, smoltu vai mazuļu, kas tiek ielaisti zinātnieku izpētītās ūdenstilpēs, kur samazinājušās saimnieciski vērtīgas sugas. Tādas vietas ir Pļaviņu HES baseinā – cilvēka darbības un vides faktoru negatīvās ietekmes dēļ tur ekosistēma ir novājināta.

Pēc *BIOR* ziņām galvenās sugas valsts zivaudzētavās ir

lasis, taimiņš, zandarts, vimba, līdaka, vēdzele, plaudis un upes nēģis. Vidēji ik gadu dabiskajās ūdenstilpēs resursu papildināšanai un atjaunošanai tiek izlaisti 12–26 miljoni zivju kāpuru, mazuļu un smoltu.

Pelču audzētavai uzticēts pavairot līdakas. Kāpuri iegūti pašmāju dīķos, kur tie auga lielā biezībā, un dažos mēnešos izaudzēti līdz 5 cm augumam un 3,5 g smagumam, kad var sākt pastāvīgu dzīvi. Kurzeme esot līdakām bagāta, turklāt šīs plēsēju sugas zivīm ir nīķis vienai otrai aprīt.

Arī tāpēc bijis vajadzīgs dīķus nolaist un zivis pārvietot uz plašākiem ūdeņiem.

„Daugavā tās ielaistas iepretim Likteņdārzam. Lai arī tas bija valsts plānā, savā ziņā to var uzskatīt par dāvanu Latvijas simtgadē,” tā V.Plaudis. „Pēc pāris gadiem līdakas būs prāvā augumā un priecēs makšķerniekus Vidzemē.”

Daina Tāfelberga
Jāņa Sprugevica arhīva foto

Vēžu audzēšanā jāmaina attieksme

Nepilnos 20 gados, kopš sāka rasties privātie akvakultūras uzņēmumi, izveidota zivju resursu atražošanas valsts programma un speciālisti pievērsās arī vēžu audzēšanai, nozarē gājis kā pa celmiem.

Tā uzskata mūspusē lielākais vēžaudzētājs Valdis Austers, kurš tos audzē Latvijas Vēžu un zivju audzētāju asociācijas (VZAA) baseinos Pelču pagastā.

SĀKA EKSPERIMENTĒT

V.Austers ir viens no VZAA dibinātājiem, kopā ar Egilu Tinti Pelčos ierīkojis baseinus un izveidojis zivju pirmapstrādes uzņēmumu *Anzāģes*, kas tagad jāapsaimnieko vienam, jo kolēģis pavasarī pēkšņi aizsaukts mūžībā. Egila vārdu V.Austers piemin ne reizi vien, jo abi bijuši nozares celmlauži mūspusē. „Tā, kā bija 90. gadu sākumā, diez vai vēl kādreiz būs,” saka pelčenieks. „Ja vien nemainīsies politika un attieksme pret entuziastiem, kuri ar akvakultūru grib nodarboties nopietni, nevis šā tā. Bet pašreiz nav jūtams, ka tas Latvijā būtu vajadzīgs.”

DĀRGA MANTA, JO DELIKATESE

Vēžu nekad neesot bijis pietiekami, arī ne pirmskara Latvijā, kad tie čumējuši un mudžējuši vai visos ezeros un strautiņos tāpat kā foreles. Jau tad tie bija delikatese tāpat kā tagad – pieprasīta, bet daudz dārgāka. Tāpēc, ka dabiskajās ūdenstilpēs vēžu esot ļoti maz. Pat tad, ja būtu, likums neļauj ar krītiņu iet visur, kur tie sastopami. Pēc Makšķerēšanas, vēžošanas un zemūdens medību noteikumiem vēžus atļauts ķert tikai nedaudzās vietās, ir noteikti zvejas rīki, ar kādiem to drīkst darīt, un ierobežots loms.

Bet vēžu mākslīgai audzēšanai vajadzīgi lieli ieguldījumi. „Iemesli izžušanai ir dažādi: mēris un citas slimības, maluzvejniecība un dabiskie ienaidnieki, invazīvās sugas, piemēram, Amerikas svītrainais. Stāsta, ka tas pārnēsā mēri un traucē vietējām sugām. Pie manis gan tam nav ne vainas.”

MAKSĀJA RAUDĀDAMI

V.Austers atceras, ka sākumā vēžus varēja dabūt gandrīz par velti. Izaudzēja, veda uz Rīgas restorāniem. Parādījās cena. „Kad sākām nodarboties ar selekciju, raudādami maksājām trīs eiro par kilogramu, kurā bija gan mazuļi, gan prečinieki (vēži pārdošanas augumā ir 12 cm un lielāki – aut.),” stāsta audzētājs. „Bija vajadzīgi kapitālieguldījumi, jo izaudzējām tūkstošiem vēžu. Apgādājām gan Kurzemes, gan Latgales ezeros. Bija, ko ņemt, lai mazuļiem atrastu atbilstošus augšanas apstākļus – ne katrā ūdenī tiem patīk. Vēl ar visādām komisijām un atskaitēm vajadzēja noņemties.

Vēžveidīgajiem patīk dzīvot alās, tāpēc inkubācijas ūdenstilpē ievietotas caurules.

Dzīvu vēžu cena Latvijā kopš 1. jūlija atkarīga no daudzuma un kvalitātes, kā arī pieprasījuma.

- Platspīļu vēži – 20 eiro/kg vai pēc izmēra: 10–11 cm no 0,50 līdz 1 eiro/gab., 11–12 cm – 1,50 eiro/gab., 12–16 cm – no 1,50 līdz 2 eiro/gab.
- Signālvēži – 10–15 eiro/kg vai pēc izmēra: 1 cm – 0,80 eiro/gab., 12 cm – 1 eiro/gab.
- Šaurspīļu vēži – 5 eiro/kg.
- Dzelonvaigu jeb Amerikas svītrainie (11 cm un lielāki) – 3 eiro/kg.

/Pēc www.ss.lv/

Pirms mēneša izšķīlušies vēžu kāpuri (ap 2 cm), bet spiles jau ir. Pilnīga kopija lielajam platspīļniekam, tikai caurspīdīgs, jo nav užaudzējis čaulu, kas tiek nomainīta 8–12 reizes gadā.

Selekcijā eksperimentējām visādi, vienīgā grāmata par vēžu audzēšanu saldūdeņos bija Ziedoņa Mazīša padomju gados sarakstītā. Tad sākās sadarbība ar Somijas, Norvēģijas un Zviedrijas speciālistiem, semināri, pieredzes apmaiņa un atbalsta programmas. Bet tas drīz beidzās.”

TIKAI VIENU MĒNESI

Šobrīd pārdodamo vēžu cena ir 2–5 eiro gabalā atkarībā no sugas un tirgus vietas. Audzētājs uzskata, ka tā ir augsta, salīdzinot ar to, kāda bija vecajos labajos laikos. Vienlaikus peļņa maza, ņemot vērā ieguldījumus audzēšanā. Taču cena tūlīt būšot augšā, jo inkubācijas periods ir ilgs, bet tirdzniecība ar dzīviem vēžiem rit tikai vienu mēnesi – no jūlija vidus.

Pārvietošana vēlma ne vēlāk par augustu, lai platspīļnieki paspētu aklimatizēties jaunajā vidē līdz pārošanās laikam pirms ziemas. Vietējās sugas sāk vairoties trīs četru gadu vecumā. Tas parasti notiek oktobrī un novembrī, temperatūrai atdziestot

līdz desmit grādiem. Mamma nēsā olas septiņus mēnešus līdz pat maijam, kad tās izšķīļas. Vēlā rudens un aukstā pavasara dēļ šogad Pelču baseinos dažas mamas vēl nebija tās palaidušas uz šķilšanās. V.Austers šaubās, vai oļu skaitu var izmērīt. To ir daudz, diemžēl atbūris lielāks par izdzīvojušajiem kāpuriem, kas pārtop par mazuļiem un spēj sākt savu dzīvi.

BRĪVA VIETA SUBSĪDIJĀM

„Mēs nevaram pabarot ne Latvijas gardēžus, ne kaimiņvalstis,” skaidro V.Austers. „Pieprasījums liels visā Eiropā. Somijā vispār neko nevar izaudzēt. Savulaik mēs ar Egilu joku pēc nopirkām veikalā sasaldētu vēžu paciņu. Atvērām, un izbira ledus gabaliņi! Kas tie par vēžiem! Tātad ir niša un perspektīva, ja vien to atbalstītu. Vēžaudzētājiem ir tikai viens mēnesis, kad viss jāpaspēj: pārdot vai nopirkt, ko un cik vajag. Pārstrādāt ir galvenokārt sasaldēt un salikt maisiņos, jo vēlāk dzīvus vēžus tirgot nevarēs. Pasaulē neviena

Pat mākslīgajā uzglabāšanas baseinā vēzis nemaz tik viegli tiklā nedodas, atzīst mūspusē lielākais vēžaudzētājs Valdis Austers.

Vēžu un vēžveidīgo pasaule ir daudzveidīga.

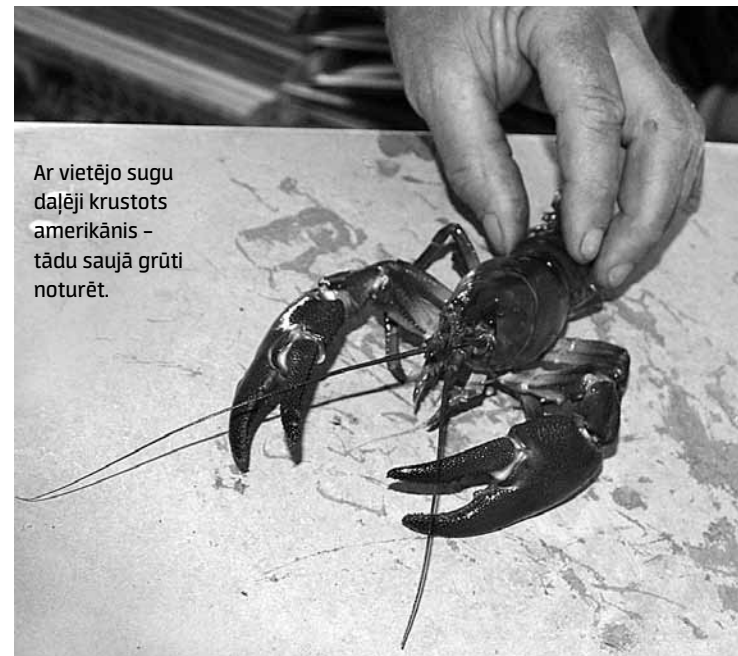
Latvijā sastopamas četras vēžu sugas:

- platspīļu jeb upes vēzis (*Astacus astacus*) – vietējā suga, kas upes, ezeros un strautus apdzīvo jau kopš pēdējā ledus laikmeta atplūdiem;
- šaurspīļu vēzis (*Astacus leptodactylus*) – invazīva suga, sastopama dažos ezeros;
- signālvēzis jeb Amerikas vēzis (*Pacifastacus leniusculus*) – Latvijā ievests 1971. gadā Braslā;
- dzelonvaigu jeb svītrainais vēzis (*Orconectes limosus*) – invazīva suga, ievesta no Lietuvas, apdzīvo Lielupes baseinu.

/www.vzaa.lv/

Zemnieki diķiem pieprasot gadu vai divus gadus vecus mazuļus, jo tie jau norūdījušies.

Ar vietējo sugu daļēji krustots amerikānis – tādu sauja grūti noturēt.

lauksaimniecības nozare neiztiek bez subsīdijām. Pat salīdzināt negribas, kādas tās ir mūsu valstī. Ir vienīgi nauda, ko atmet Eiropa. Tas, ko es te daru, ir tikai tāds hobijs.”

Dainas Tafelbergas
teksts un foto

Vasarā letes patukšas

Kuldīgas tirgū šonedēļ pārdevējas pasūrojas, ka svaigo zivju maz – vasara ir tukšāks laiks, šogad pie vainas arī biežie vēji.

Svaigas un kūpinātas zivis tagad piedāvā vietējais individuālais uzņēmums *Ādolfs Grefš-Erbs* un individuālais komersants *Bella K* no Ventspils.

PIEPRASOT MAZĀK

Laura Meikšāne strādā par pārdevēju vectētiņa Ā.Grefš-Erba uzņēmumā: „Mēs zivis tikai uzpērkam, paši neķeram un

nekūpinām. Svaigās reņģes ir no Ventspils, kūpinātās – no Pāvilostas. Ir jau arī tādas, kas līdz pārstrādātājiem nonāk saldētas. Laši, protams, ir no Norvēģijas. Vasarā jūrā reņģu nav, tikai mazās brētliņas, bet tādas jau neviens nepērk. Uz rudens pusi nāks butes, mencas, vējazivis.” Pēdējā laikā pircēju interese esot mazinājusies, un rodies iespaids, ka arī jūra izsmelta, uzskata Laura.

„Man zivis galdā ir kopš bērnības, svētkos – daudz un dažādas. Arī ciemiņiem garšo. Astonģadīgā meita vienmēr pra-

sa, lai atnesu kādu zivi, un es priecājos, ka viņa ēd. Īpašas receptes nav, bet, piemēram, reņģīti var izcept un iemarinēt, var izlītēt un cept panējumā, var likt tomātu mērcē,” pārdevēja dalās pieredzē.

KAD VĒJI NEPŪTĪS

„Vējš un sliktais laiks mūsu Baltijas jūras zivis pūš projām. Kad laiks būs labāks, nāks arī menca, bute, būs liņi no Ventas,” zina teikt *Bella K* pārdevēja Agita Sīpola. Pie viņas letes rinda reti mazinās. Ventspilnieki zivis kūpinot paši. „Kuldīgā pērk

Lielo reņģu vasarā jūrā nav, pārsvarā nākot brētliņas.

„Kūpinātajām zivīm cena turas, bet mēs daudz to celt nevaram. Kad Kuldīgā svētki, pircēji lašu vēderiņus pērk arī par deviņiem eiro kilogramā, bet ikdienā mūs rāj,” novērojuši pārdevēja Laura Meikšāne, kas strādā zivju veikaliņā pie Kuldīgas tirgus.

labi. Kad nav, meklē svaigās, bet pieprasītas ir arī kūpinātās. Man tās ir pārāk pierastas, bet vispār jau garšo. Par izsmalcinātu manu gaumi saukt nevar.”

Kurmālniece Aina nopirkusi zivtiņas gabaliņā. Kad bērni atved uz pilsētu, vismaz reizi nedēļā kādu te nopērkot. Meklējot to, kas vairāk kārojas: vai svaigu, vai kūpinātu. Ar upes zivīm šad tad apgādājot draudzenes dēls, liels makšķernieks, – atnesot pa līdaciņai.

Inguna Spuleniece
Lāsmas Reimanes foto

Kā pareizi pabarot

Racionāla barošana ir viens no svarīgākajiem priekšnoteikumiem sekmīgai zivkopībai, jo ļauj vienā un tajā pašā ūdenstilpē izaudzēt daudz vairāk zivju un būtiski palielināt produktivitāti.

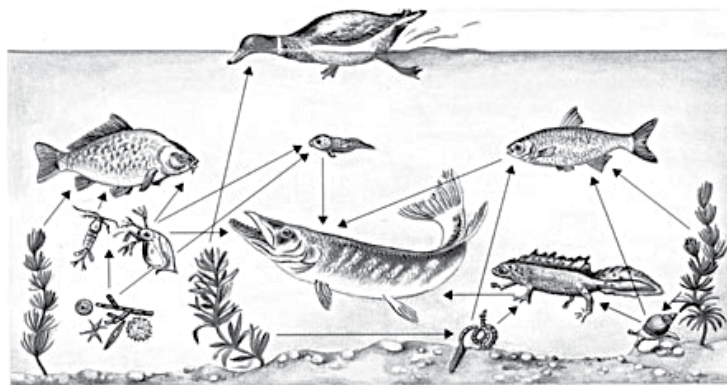
Par tendencēm stāsta Pārtikas drošības, dzīvnieku veselības un vides zinātniskā institūta *BIOR* akvakultūras, pētniecības un izglītības centra speciālisti Olga Revina, Mārcis Ziņģis un Vjačeslavs Revins.

NOSAKA GARŠU

Katram zivkopim svarīgi zināt barošanas pamatus un mācēt lietot konkrētajai sugai atbilstošu recepti, devu un režīmu.

Pilnvērtīga barība, kas atbilst organisma vajadzībām, nodrošina ātru augšanu un palielina ražību. Lai nodrošinātu dzīvības procesus un iegūtu enerģiju, zivīm vajadzīgas organiskās vielas (olbaltumvielas, tauki, ogļhidrāti u.c.) un neorganiskās (minerālvielas). Olbaltumvielas ir aminoskābju avots, no kura zivis veido muskuļaudus. Tauki un ogļhidrāti kalpo kā enerģijas avots.

Tieši tauki nosaka zivju kā pārtikas garšu. Parasti barības līdzekļos, ko lieto ēdināšanai (graudi, kartupeļi), olbaltumvielu ir par maz. Zivju un asins miltos olbaltumvielu ir vairāk.

Barošanas ķēde dīķī: viens organisms var ēst vairākus citus. Piemēram, līdaka var ēst gan sīkos vēzišus, gan varžu kurkuļus, gan raudas. Ūdens augus ēd tārpī, gliemeži, zivis un pīles.

Barībai ir divas pamatgrupas:
- dzīvā jeb dabīgā,
- mākslīgā, kuru klasificē pēc izcelsmes: augu, dzīvnieku un kombinētās barības.

Pēc barības veida zivis var dalīt:
plēsīgās (līdaka, forele u.c.),
zālēdājas (baltais amūrs),
visēdājas (karpas, liņi, karūsas u.c.).

DABĪGĀ UN MĀKSLĪGĀ

Dzīves agrīnajos posmos zivju kāpurs pārtiek no dzeltenuma maisiņa, bet tā rezerves ātri vien izbeidzas, un zivs pāriet uz eksogēno barošanu (ēdiena uzņemšana no vides). Barību var dalīt divās pamatgrupās – dzīvā jeb dabīgā un mākslīgā, kuru klasificē pēc sastāvdaļu izcelsmes: augu, dzīvnieku un kombinētās barības.

Dīķos, zivis audzējot eksten-sīvi (zemā blīvumā), tās var nepiebarot un tām pietiks ar to,

ko var atrast dabā. Mūsdienās intensīvās dīķsaimniecībās līdz 80% zivju iegūst, pateicoties mākslīgajai piebarošanai, bet, audzējot baseinos, piebarošanas rezultāts ir visa produkcija. Dabā mazuļi sāk baroties ar sīkām dzīvām radībām – zooplanktonu, kura daudzumu, dīķus mēslojot ar organiskajiem un minerālajiem mēsliem, audzētājs var daudzārt palielināt, radot labvēlīgu vidi izdzīvošanai un ātrākai augšanai. Zivīm pieaugot, tās sāk izmantot lielāka izmēra barību.

PLĒSĒJAS, VEGETĀRIETES UN VISĒDĀJAS

Pēc barības veida zivis var dalīt plēsīgās (līdaka, forele u.c.), zālēdājas (baltais amūrs) un visēdājas (karpas, liņi, karūsas u.c.).

Dažādām sugām atšķirība starp pamatbarošanās īpašībām un barību ir ļoti lielas. Piemēram, platpieri galvenā barība ir zooplanktons, un par spīti izmēram tās visu dzīvi, filtrējot ūdeni, iegūst sīkos organismus. Baltais amūrs ir vienīgais Latvijā audzētais īstais zālēdājs, jo tas spēj pārtikt arī no augstākajiem ūdensaugiem, šķēlt augos esošo kokšķiedru un izmantot to biomasas audzēšanai. Tomēr Latvijas klimats reti un īsu brīdi ir piemērots optimālai šīs sugas audzēšanai.

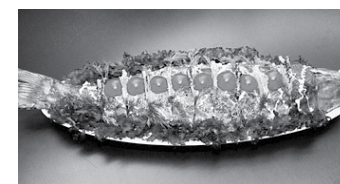
Audzējot zivis kā polikultūru (dažādas vienā ūdenstilpē), var nākties saskarties ar konkurenci, kad vienai sugai domāto apēdis cita. Lielākoties gandrīz visas ēd zooplanktona (zemākos vēžveidīgos, virpotājus un vienšūņus) un zoobentosu organismus (kukaiņu kāpurus, mazsauriņus, gliemežus, vēzišus u.c.). Ļoti augstvērtīgi ir trīsūļodu kāpuri (sarkanie tārpī) – tie satur 54,4% olbaltumvielu un 4,34% tauku. Plēsīgo zivju galvenā barība, protams, ir mazākas zivis.

Sagatavoja **Daina Tāfelberga**

RECEPTE

Katrīna Spuleniece-Aišpure,
uztura speciāliste

Pildīts zandarts

Vajadzēs: zandartu (ap 1 kg), sīpolu, 2 baltmaizes šķēles, ½ glāzes piena, sāli, piparus, citronpiparus, 1 olu, saīšķīti zaļumu (dilles, pētersīļus), 3 ēd.k. majonēzes, 1 kļiploka daiviņu, 30 g siera, rozmarīnu, piedevām – dārzeņus (krāsainu papriku, tomātus, sīpolu), nedaudz eļļas.

Kā pagatavot: zivi (zandarta vietā var ņemt arī līdaku vai citu) notīra, izķidā, nogriež galvu. Ar asu nazi nogriež abas filejas, izgriežot asaku. Ādu atstāj pie filejām. Izlasa tajās palikušās lielās asakas. Filejas liek uz dēlīša ar ādu uz leju un nogriež mīkstuma daļu. To sagriež sīkāk, liek traukā, pievieno sasmalcinātu sīpolu un visu blendē. Masai pievieno pienā izmērcētu baltmaizi bez garozas, olas dzeltenumu, sāli un piparus, visu samaisa. Pievieno sasmalcinātus zaļumus. Olas baltumu saputo un uzmanīgi iemaisa zivs masā.

Cepamo veidni ietauko, nobārsta ar rozmarīna zariņiem, virsū liek vienu plāno zivs fileju ar ādu uz leju. To pārkaisa ar citronpipariem, virsū liek sagatavoto zivs masu un pārklāj ar otru fileju ar ādu uz augšu. Ar aukstā ūdenī samitrinātu plaukstu nolīdzina, veidojot zivs formu, pārber ar sāli un pipariem. Blakus liek gabalos sagrieztus dārzeņus. Majonēzē iemaisa sasmalcinātu kļiploku un pārzīvē zivi. To pārber ar rīvētu sieru, dārzeņus apslaka ar eļļu. Veidni liek sakarsētā krāsnī 180–200 grādos, cep apmēram 30 minūtes atkarībā no zivs lieluma.

JAUNUMS LIKUMĀ

Lai nepaliek pusratā

Lai sekmētu Zivju fonda atbalstīto projektu savlaicīgu izpildi, mainīti noteikumi par valsts atbalsta piešķiršanu zivsaimniecības attīstībai.

Jūnija beigās valdība apstiprināja Zemkopības ministrijas sagatavotos grozījumus, ka Zivju fonda padome turpmāk drīkstēs apstiprināto summu pārdaļīt tiem jau novērtētajiem projektiem, kuri, sakārtoti secībā pēc augstākā vērtējuma, nebija iekļāvušies kopējā finansējumā. Tāpat padome drīkstēs sadalīto naudu atvēlēt jaunas pieteikumu kārtas izsludināšanai kādam Zivju fonda pasākumam. Par to tiks lemts, ja atbalsta saņēmējs līdz noteiktam laikam Lauku atbalsta dienestā neiesniegs pārskatus.

Savukārt, lai dotu pietiekamu laiku labai ieceres īstenošanai, līdz ar izmaiņām noteikumos padome katra gada otrajā pusē varēs (izņemot tos, kuri saņem atbalstu zivju pavairošanai) noteikt citu termiņu, kad jāiesniedz pārskats par projekta gaitu, bet tas nedrīkstēs būt vēlāk par 15. decembri.

Daina Tāfelberga

KONKURSS MANS LOMS

Kurzemnieka izsludinātajam fotokonkursam iesūtītas dažādas bildes un arī atšķirīgi stāsti. Citam tas tiešām lielākais loms, cits šo iespēju uztvēris ar humoru.

Zivis noķertas Ventā pie Krogsētām 2015. gada 22. jūlijā. Uzlikta uz izklāta Kurzemnieka, lai var redzēt lielumu, jo tad viegli salīdzināt – Kurzemnieka izmēru visi zina. **Uldis.**

Re, tāds reiz bija mans loms! **Alberts Kārlis Leimanis.**

Nezinu, vai ir atļauts, bet nu tāds loms man pagadījās veco dzirnavu dīķī aiz slimnīcas. **Kristers Ābele.**

Šo līdaku noķēru Nabes ezerā – tā bija 8,2 kg smaga un 1,08 cm gara. **Nauris.**

Noķerta forele Alekšupītē! Garums 39 cm. **Denijs.**

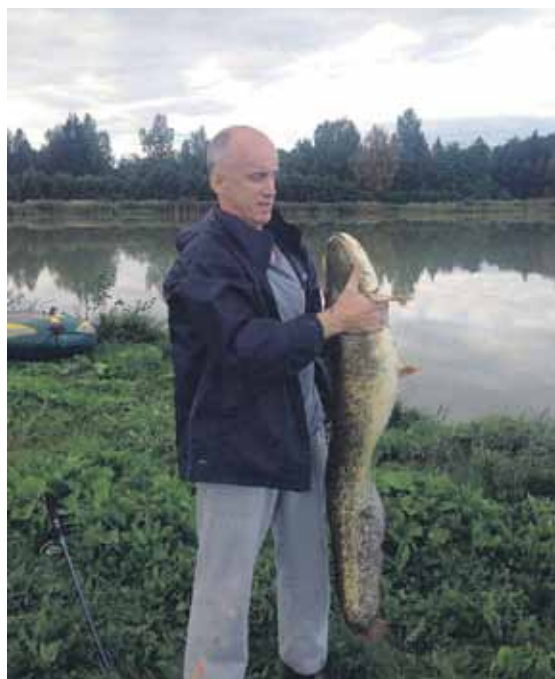
Pēc balvas Kurzemnieka redakcijā (1905. gada ielā 19) gaidām:

par vislielāko lomu – **Egilu Ormani,**

par interesantāko fotogrāfiju – **Albertu Kārli Leimani.**

Bilde ir tapusi Norvēģijā. Es pats ar pirmo zuti. **Lauris Drullis.**

Šīgada lielākais loms – 1,30 m garš sams un 8,3 kg karpa. **Ģirts Pilenieks.**

Man vislielākās līdakas bija šogad 17. jūnijā, kad ar draugu Artūru Auziņu piedalījās spinninga sacensībās Pakuļu vasara 2017. Viena svēra 1,41 kg, otra 1,21 kg.

Stāsts tāds. Man vajadzēja draugu ar komandas biedru aizvest uz Pakuļu ezeru, bet komandas biedrs netika. Draugs ļoti gribēja piedalīties un mani pierunāja (es jau Ventā biju spinningojusi, zināju, kā tā lieta jādara, bet lielu lomu nebija). Piereģistrējāmies, airējāmies ar laivu – no sākuma nekā nebija. Visu laiku ķērās zālēs, tad piezvanījām draugiem, un viņi teica: „Zem līnijas ir asari!” Labi, airējāmies zem līnijas, metām, metām, pēkšņi draugam asaris pieķērās. Turpinājām mest, draugam atkal asaris. Es ik pa laikam mainīju dažādas gumijas zivtiņas, roterus un voblerus – nu, nekā! Tad drauga arsenālā atradu smuku roteri, un viņš teica – būs labs līdakai. Uzliku un metu, tinu tā prātīgi, un pieķērās. Neticēdama tinu, draugs paņēma tīklu, un pa abiem iecēlām laivā. Es šokā, draugs priecīgs – 1,21 kg pirmajā piegājienā! Un, kad sacensības gāja uz beigām, pusstundu iepriekš pie finiša saliņas pieķērās smukā lielā līdaka. 1,41 kg ielēca laivā! Tā es ar savām divām līdakām un Artūrs ar diviem asariem dabūjām otro vietu! No pirmās vietas trūka tikai 0,02 kg! Protams, citiem tās ir mazas līdakas, bet man kā sievietei lielas.

Gundega Leimante

Līdaciņa, protams, tika atlaista atpakaļ. **Dace Vītola.**

Attēlā redzamā līdaka ir 11,5 kg smaga, šogad noķerta Ventā. **Egils Ormanis.**

Kurzemnieks

sadarbībā ar Zivju fondu, Lauku atbalsta dienestu, biedrību Darisim paš!

To veidoja Daina Tāfelberga, Inguna Spulniece, Lāsma Reimane. Māksliniece Inese Slūka, maketētāja Laila Liepiņa. Redaktore Daiga Bitiniece. Tirāža – 3700. Tālr. atsauksmēm 63350567; e-pasts: redakcija@kurzemnieks.lv.

Izdevumu atbalsta

Darisim paš!

Lauku atbalsta dienests

ZIVJU